

СИЛА - ПОРЯДОК - ДОБРОБУТ

Нащадки СВЯТОСЛАВА

ВІСНИК СУМСЬКОЇ КРАЙОВОЇ УНА-УНСО №2 V / 2007 р.

ЛЕГЕНДА ПРО ФЕНІКСА

Шлях становлення козацтва у 150 років Організація пройшла за 15 років. Злети, поразки, перемоги, війни і навіть нещодавнє невдале повстання (акція „Україна без Кучми” – ред.). Все, як перед Хмельниччиною. Хто подався у реєстрові до новітнього панства, буйні – кого посадили, а хто – у „випищики” – не вгодили підпанкам. Тоді, у „золотий вік” шляхти на наших попередниках вже ставили хрест, будучи впевнені що в останнє. Як не раз на нас. Як на Україні, на українцях.

Легенда про Фенікса – то про нас. Ми самі вже стали легендою. Молоді білоруські патріоти, які приїхали до Києва на святкування Дня Незалежності, три години розповідали мені про бій підрозділу УНСО „Арго” під Шромами під час російсько-грузинської війни 1993 року. Мені, котрий звільнився по справі „9 березня”, не відаючи, що розповідають унсовцю. Потім я їм чотири години поспіль – про Придністров’я.

Білоруські опозиціонери і досі із захопленням згадують Мінську весну 1996: „Тоді єдиний раз ми перемогли тому, що ви приїхали і йшли в пер-

Меч Арея

Гуркоче грім в ковальні Бога.
Стоять вої з кісьми до плеч.
Рука зсивілого Сварога
Кує Арею потужний меч.

І ось знаряддя вже готове,
Відблиснув меч в люстрах небес.
Меча окропила Покрова,
А Рід нарік його Чаркес.

Приспів:

На позір Перунова Полка
Піднімає меч Ареєва рука -
На могутній дух, на захист нам,
На погибель злим підступним ворогам.
Гримне Небо – і тремтить Земля,
Меч Арея Русь з неволі визволя.
На Вкраїні хай пощезне враг,
Меч Арея поверне нам рідний стяг.

Чаркес – чарівний меч Арея –
Тримали Тур і Святослав.
Не раз Аратту і Борею,
І Русь він щиро захищав.

Тримав Гатило – Богом даний,
Тримали витязі-князі,
Тримали лицарі-гетьмани,
А зараз він в твоїй руці.

Приспів.

Василь Лютий (ЖИВОСИЛ)

ших лавах”. Не в одній державі навколо Україна вперто асоціюється з УНСО. І вже не лише наші співвітчизники з надією дивляться на нас, очікуючи Перемоги. Колись було Мовлено: „Поки не втрачена честь, не втрачено нічого”. Перед Жовтими Водами козаками, затиснуті польськими залогами, принизливими угодами, зражені ватажками, 12 років не ходили в походи. Обідрані, але не скорені. І – вибухли, мов протуберанець, настільки потужно, що з’явилися ми. Характерна риса наша історія – є попередники, чекайте послідовників. Через 250 років, чи 25 – як січові стрільці і бандерівці, „шестидесятники” і ми, політв’язні „9 березня”.

(Закінчення на стор. 2)

Л Е Г Е Н Д А П Р О Ф Е Н І К С А

(поч. на стор. 1)

Традиція не повинна перериватися. І нехай перелякані пашталакають, що, мовляв, не пора, зарані часи минули. „Час стоїть, минаєте ви” (Еклізіаст). Що ось передихнем, оглянемося, сторгуюмося і підемо далі. Козак, котрий не виконує свою функцію, стає кріпаком. Унсовець – це місіонер, лише той має право ним називатися, хто щодня, щохвилини бореться за справедливість, несе народу нашу Правду. „Шляхи революції ведуть на Схід”. Чекає, коли і що скажуть зареєстровані командири? Козаки, йдучи шарпати Порту, не реєструвалися в Мін’юсті і не подавали заявку на похід в облдержадміністрацію.

Нещодавно, під час збору підписів під зверненням про перейменування однієї з вулиць столиці на честь Анатолія Лупиноса підійшли двоє ряжених в камуфляжах, буцім-то РНЄ-шники із Севастополя. Розібралися з ними досить швидко, а на пихату заяву: „Да наш матрос получает в десять раз більше, чем ваш полковник”, спокійно відповіли: „Бо ваш солдафон, а наш воїн, для нього головне – захист Батьківщини”. Ми – організація командирів, воїнів, солдатня нездатна повести Націю за собою, щоб змінити психологічний тип Нації з гречкосія на воїна потрібно змінитися самим. Немає з нами Лупиноса – мусимо і будемо ставати Лупиносами. Порозбігалася старшина? Збираймо сходку. Пройдений нами шлях в цій державі не проходить ніхто. Той, хто відчуває відповідальність за своїх побратимів, не полишить в біді свій народ. В 1316 році король Людовик Баварський засудив до страти на горло Дітца-фон-Шаунбурга та чотирьох його воїнів за спробу повстання. На місці страти Дітц попрохав поставити їх в один ряд на відстань

вісім кроків один від одного, а йому відрубати голову першому. А ті із його ландскнехтів, мимо кого він пробіжить, хай будуть звільнені. Король, регочучи з такого „дотепного” жарту, погодився. Як тільки кат зніс фон-Шаунбургу голову, той блискавично схопившись з колін, пробіг мимо всіх своїх воїнів і аж потому впав на землю. Яка відповідальність перед своїми була у того ватажка! Нинішнім хоча б децицію. Поки Святослав Великий спав на попони просто неба посеред стану своїх дружинників і їв з ними з одного котла, ми мали Імперію. Все перевелось, коли його нащадки купилися на оманливий блиск візантійського золота.

...Що збивало наших предків у ватаги і виштовхувало у Дике Поле назустріч ординцям-людоловам? Що – воїнів УПА в лісі і схрони в борні з людоловами новітніми? Що чинили ми, посилаючи кулі у відповідь у нічному бою під придністровською Кошницею. Гинув персиковий сад. Та потерпали наші одноплемінники. Чи варто було полишати сім’ї, дітей та вирушати на Кавказ? Сльози чужих матерів рідкіші? Чи зрозуміє син харківського унсовця Беркута навіщо вулиця Грозного носить ім’я загиблого в бою батька? Та ще одного українця – Степана Бандери? А синці на сідницях 72 потерпілих у справі 9 березня – яке Зло? Ця нація має право на подальше існування лише поки існують ті, хто взяв на себе відповідальність за долю своїх побратимів, народу, Держави. Часом не зрозумілі багатьом. Відьмаки? Козаки? Унсовці. Нас веде наше призначення. Ми виконаєм його волю. Зло буде переможене. Україна буде могутньою і квітучою.

**Голова виконкому УНА-УНСО
Руслан ЗАЙЧЕНКО**

Наш шлях важкий. На цьому шляху нам довелося понести чимало втрат. Наш шлях політий кров’ю наших побратимів і наших ворогів. Багатьом нашим побратимам довелося відбутися різні терміни ув’язнення як в Україні, так і за її межами. Досить часто доводиться перебувати в стані надзвичайного напруження. Від цього напруження інколи в когось здають нерви, а окремі вичерпують свої сили. Хтось відходить, на їх місце стають нові бійці. «Життя триває, точиться війна!»

**Заступник Голови УНА-УНСО
Микола КАРПЮК**

Від групи товаришів.

Не встигли ми ще розповсюдити повний наклад першого числа нашого вісника, як керівництво СОО УНА-УНСО прямо засипали питаннями щодо назви газети. Насамперед, ми потішені такою надзвичайною зацікавленістю до того, що плануємо видавати. По-друге, виявляється, що будь-яка назва продовжує нести в собі сакральну важливість. Прямо, як за часів коли читали „Світло комунізму”. В свій час члени СОО УНА-УНСО були причетні до створення і випуску незалежного інформаційного вісника українства Сумщини „Нова Доба”. Назвали його так тому, що вірили і продовжуємо вірити, що в Україні постане Нова Доба Нової Держави. А для цього потрібні нові люди, можливо, саме *Нащадки Святослава*. Наші переконання, наші почиття, наші погляди цілком і повністю викладені в статті *Левка Мартинюка*, яку ми подаємо нижче. До цього можна додати лише дві речі. По-перше, ми переконані в спадкоємності поколінь, нашої генетичній ідентичності, а від так і в правоті. Бо в Україні ніколи не буде „*Нащадків Кучми (або Мороза)*”. Навіть через кілька років, не те що тисячоліть. А з іншого боку, я завжди говорив – „Історію треба знати, історію треба вивчати, щоб не повторювати помилок попередників, і не бути схожими на сучасників”. Що ми і робимо!

Олександр ХОМЕНКО

ІДУ НА ВИ! або Образ досконалого володаря

Святослав — ім'я, котре стало легендою тисячоліття. Хоча тисячоліття, що прийшло після нього, було далеко не найславнішим для його землі і народу. Очевидно, волею Провидіння, Святославу Хороброму судилося завершити Золотий Вік руських велетнів. Усі, що прийшли після нього, лише намагалися більш чи менш успішно відродити колишню славу. **Він був останнім з тих володарів Руси-України, що не мали шкідливої звички чекати нападу ворога, а самі проголошували світові горде: „Іду на ви!”**. Ці слова виявилися такими важкими, що після Святослава ще досі ніхто з українських державних мужів не наважився їх переконливо повторити. Та востаннє з уст непереможного князя вони звучали настільки могутньо, що, здається, навично закарбувалися у глибинах підсвідомості нації, їм ще належить дочекатися нового повороту колеса часу, щоби знову, в черговий раз, переможно втілитися.

Насамперед, нащадкам слід нарешті достойно і правильно оцінити велич постаті Святослава Хороброго і всю історичну вагу його мудрих і героїчних діянь. Бо, як це не ганебно, плебейська вітчизняна історична наука не раз зображує київського князя „темним воїном”, що „чужого шукаючи, своє загубив”, варваром, що бездумно побрязкував мечем під стінами чужих столиць. Недооцінювання ролі Святослава у нашій історіографії обумовлене, головню, не критичним підходом істориків до авторів візантійських хронік, які, через зрозумілі політичні причини, просто не могли бути до кінця щирими і правдивими у цьому питанні. Це і не дивно. Адже Святослав Хоробрий так різко відрізнявся від зманіжених, розпусних візантійських імператорів, які підлість і підступність вважали за чесноту. Очевидно, Святослав відрізнявся і від більшості тодішніх (як, зрештою, і нинішніх) владоможців. Побут його був настільки аскетичним, що вражав сучасників. Могутній князь, єдиновладний повелитель однієї з найбагатших та найвпливовіших держав тогочасного світу, був одним з тих небагатьох володарів останнього тисячоліття, котрі керувалися древнім мудрим правилом: „Царі повинні їсти для того, щоб жити. Але не жити для того, щоб їсти!” Літописець змальовує його так: „Святослав був хоробрий, як ішов з ким воювати, то послав перед себе своїх послів, щоб вони оповістили про те ворогів, кажучи: „Іду на вас!”. Це він робив, щоби вороги мали час зготувитися до бою, бо він вважав, що не по-лицарськи, коли несподівано, потайки на когось нападати”. Справжній лицар, він усіма своїми діями протиставлявся азійській нищоті, підлості, боягузливій підступності.

Коли Святослав, маючи 22 роки, став самостійно княжити, візантійський імператор відправив послів з дарами до Києва, аби ті вивідали про могутність потенційного супротивника імперії. Коли послі підносили Святославу щедрі дари, він дуже стурбував греків тим, що навіть не глянув на коштовності та дорогі крім. Зате довго захоплювався піднесеним йому мечем. Візантійські дипломати були непоганими психологами. Повернувшись на батьківщину, вони доповіли імператорові, що новий руський князь є сильним і небезпечним супротивником. Бо лице його виражає благородність, погляд - мужність, а мова свідчить про мудрість. С грубою помилкою вважати, що ці риси застаріли. Вони вічні. Не секрет, що посдання шляхетності, мудрості і мужності трапляється серед владоможців все рідше і рідше. Це є свідченням того, що зараз ми живемо у світі недосконалих суспільств.

У питанні лицарської честі він був вимогливим як до себе, так і до всіх, з ким доводилось мати справу. Того, хто ламав присягу, дану Києву, чи порушував договір, чекала неминуча кара. Коли руський князь після несподіваних важких боїв із болгарами дізнався про підступний хід греків, то відразу ж послав своїх послів у Царгород. „Іду на твою землю і хочу взяти Царгород, як здобув собі Переяславець”, — шляхетно попередив Святослав Хоробрий імператора Іоанна Цимісія. Хитрі греки ж, пославши йому дари і, нібито, просячи миру, вивідали, що у Святослава лише десять тисяч війська, і тим часом виставили проти русів сто тисяч добірної, добре вишколеної і озброєної армії. Тоді руська дружина на чолі з своїм благородним князем здійснила, здавалося б, неможливе. У відкритому часному бою наші предки розгромили у десять (!) разів переважаючі сили супротивника і здобули блискучу, неперевершену ще жодною армією перемогу. Обурений підступом греків і зрадою болгар, князь рушив на Константинополь, здобуваючи і палячи на своєму шляху ворожі міста. Оповідано, що, узявши Філінополь, Святослав, щоб покарати болгар, звелів посадити на палю двадцять тисяч чоловік. Цей „виховний захід” виявився напрочуд дієвим. Такий жах охопив усіх зрадників, що вже інші міста, не боронячись, піддавалися Святославу. Слава йшла попереду нього. Ніби несучи важливу духовну місію, Святослав Хоробрий, коли власним прикладом, а коли, вдаючись до крайніх заходів, навчав Європу і Азію „немодної” вже навіть на той час шляхетності. Саме завдяки Святославу певні традиції воїнської честі і лицарські звичаї серед європейських народів протрималися частково аж до Першої світової війни. Принаймні, ще у XVIII ст. українські козаки, як спадкоємці княжої слави, а також гайдамаки, нападаючи на ворога, перед самою атакою салютували йому.

Про неабияку мужність великого князя київського
(закінчення на стор. 4)

ІДУ НА ВИ! або Образ досконалого володаря (поч. на стор. 3)

Святослава Ігоревича, якого народ нарік Хоробрим, в повній мірі говорить хоча б донесена до нащадків різними письмовими джерелами його знаменита промова перед руськими воїнами у битві під Доростолом. Велика січа була під тим городом. Вже греки почали було перемагати Святославою дружину. І тоді він випукнув: „Не посоромимо ж землі Руської та поляжемо тут кістями: мертві ж бо сорому не мають! А втечем, то буде нам сором. А як поляже моя голова, тоді самі за себе дбайте!” Дружині ж руській також не бракувало мужності і вірності: „Де твоя, княже, голова поляже, там і ми свої складемо!”. Князь пішов, як завжди, у перших лавах і тоді руси вистояли... Ворог не повинен був навіть припустити, що непереможна Русь здатна показати спину на полі бою! **Руси ніколи не принижувалися втечею перед супротивником. Вони радше вибирали смерть, ніж ганьбу і рабство.** Тож Слава завжди йшла попереду них. А вона плакалася віками на крові тисячі тисяч відомих і безіменних, загиблх, але ніколи (!) не переможених Лшарів України-Руси. Тож цей великий воєвник усвідомлював, що зобов'язаний перед нащадками „не посоромити землі Руської”, незважаючи ні на що.

Чи не гідними нащадками Святослава стали дві сотні Січових Стрільців під Мотівилівкою? Це ж вони, повторивши подвиг князя, його дружини, розгромили у десять разів численнішу білгородську армію, що складалася виключно з добре вишколених і натхненних московської ідеєю офіцерів-добровольців. Чи не приклад мужнього князя надихав воїнів ОУН-УПА, які не припиняли відчайдушної збройної боротьби проти загарбників більше десятка років після закінчення Другої світової війни? — Залишається запитати, чи така мужність є притаманною чеснотою сучасних володарів?

Отже, щодо взірцевої шляхетності та мужності Святослава Хороброго не може бути найменших сумнівів. А як щодо мудрості? Цю вроджену психологічну рису не слід плутати із звичайною начитаністю, набором певних знань, чи з тим, що означається каламутним поняттям „інтелігентність”. Професори, „ходячі енциклопедії”, надерудовані інтелігенти можуть бути одночасно вкрай бездарними і плітками. І новітня українська історія знає такі приклади. Під поняттям мудрість тут мається на увазі щось зовсім інше. Це, радше, природжена здатність до правильного, твердого, неупередженого мислення. Бажання і вміння думати та переживати за всіх, за велику справу. Це також здатність передбачати. І не жити лише сьогоднішнім днем, а розглядати свої дії, як ланку нескінченного ланцюга причинно-наслідкових зв'язків між минулим, сучасним та майбутнім. Це вміння системно мислити та сприймати світ. Це, зрештою, здатність приймати точні негайні рішення. Це рішучість думки. Мудрість для володаря є рисою чи не важливішою від мужності. І Святослав Хоробрий володів нею у повній мірі.

Великий князь київський, якого прозвали Завойовником, присвятив усе своє життя побудові держави, котра забезпечила б достатній простір і надійні природні географічні кордони для безупинного розвитку нації. Безперечно, він був чи не найвизначнішим практикуючим геополітиком України-Русі, принаймні за останні півтора тисячоліття.

„Найсильнішим зовнішнім виразом експансії Києва було, безумовно, коротке володарювання Святослава Завойовника. Цей великий стратег упродовж дванадцяти літ свого завойовницького розмаху дав найсильніший вияв геополітичних тенденцій українських земель”, — так характеризує князя один з основоположників ідеології сучасного українського націоналізму, блискучий публіцист Ю. Липа.

Як мудрий володар Святослав Хоробрий у всіх своїх діях керується золотим правилом: „У держави є інтереси”. Він уміє чітко означити ці інтереси. Він знає, як їх задовільнити. За геополітичним планом Святослава, Руська держава повинна була б міцно опиратися на Руське (Чорне), Хвалінське (Каспійське) моря, Кавказ та Балкани на півдні. На Півночі ж — на Варязьке море (Балтику). Тодішнім державам не був ще потрібний вихід до океану,

а держава, що мала вихід на всі ці три моря і контролювала їх узбережжя, отримувала не лише надійні геополітичні межі, а й тримала у своїх руках усю торгівлю між Північчю і Півднем, між Європою та Азією.

Святослав Хоробрий також добре усвідомлював, що за законами геополітики дві сильні держави, не маючи надійних географічних меж між собою (як то моря, гори чи, принаймні, великі ріки), мирно співіснувати між собою не можуть. Тому найперше київський князь спрямував вістря свого меча на Схід. Туди, звідки Русь зовсім не була захищена надійними географічними кордонами (з того боку ще за Трипільських часів зводилися титанічні оборонні земляні споруди — Змієві вали) туди, звідки загрожували вороже настроєні волзькі булгари (одні з предків сучасних москалів) та хозарський каганат. Святослав могутніми ударами розбиває хозарську державу, запроваджує на її території новий порядок і звільняє Таврію, Озівщину та Кубань для експансії Києва. Принагідне київський володар розбиває ясів та косочів, караючи їх за допомогу хозарам, і заходить своїм військом до вірменської держави. Ще більшу геополітичну вагу мав напад на столицю камських болгар (сьогоднішня Казань). Цим ударом знищив Святослав значення Волзько-Скандинавського шляху.

Походами на Волгу і Закавказзя Святослав Хоробрий на декілька сотень літ зупиняє розвиток Скандинавсько-Волзької магістралі, і тим самим гальмує виникнення якоїсь визначної держави на цьому шляху. Отак, зробивши порядок на сході держави, Святослав спрямовує вістря свого меча на південь та захід. Очевидно, київський князь у X ст. розумів геополітичне значення Криму куди краще, ніж всі українські президенти у XX-му. Але найбільше вабив Святослава шлях на Царгород. Він підкорив Болгарію, захопивши вісімдесят міст і запровадивши новий порядок, зробив болгарського царя своїм васалом. Відомо, що він мав у планах створити велику імперію, до якої мали б увійти Болгарія, Богемія, Угорщина та європейська частина Візантії.

На жаль, великий князь не встиг довершити розпочату справу, а його сини, внуки та правнуки поступово втрачали і те, що він здобув. **Та найголовніше — великий князь київський Святослав Хоробрий дав нащадкам приклад справжньої державної мудрості.**

Авторитетні світові геополітики називають Україну „Гартлендом” — себто „Серцем землі”. Вони знають, що той, хто володіє Україною, — володіє світом. Тепер, коли так стрімко змінюється розподіл сил і переколюється політична мапа світу, Україна зі своїми потенційними можливостями має неабиякий шанс стати однією з наймогутніших та найвпливовіших світових наддержав. Українська нація, зі своїм потужним пластом духовної спадщини, який, незважаючи ні на що, зруйнований все ж менше, ніж в інших націй, здатна врятувати людську цивілізацію від помітного вже незброєним оком скочування до прірви. Але мало мати потенційні можливості і вигідне геополітичне становище. Ще треба володіти відповідним характером, щоб їх використати. У першу чергу необхідно мати якісну провідну верству, щедро наділену шляхетністю, мужністю і мудрістю. **Пройшовши тисячолітнє випробування, нація чекає нових Святославів, що зможуть знову кинути світові горде: „Іду на ви!”.**

Левко МАРТИНЮК

НАЦІОНАЛІСТ БЕЗ АГРЕСІЇ, ЯК КІНЬ БЕЗ ЯЄЦЬ

на музеї і пантеони? Ми і вони.

Скільки битв виграв Хмельницький! А пантеон тільки на місці поразки – під Берестечком. Скільки битв виграла українська армія у Першу світову війну, а пам'ятник – тільки на честь героїв Крут. Хоча це скоріше пам'ятник нашій ганьбі.

Зате наші славні перемоги застаються в тіні. Про битву під Конотопом, де гетьман Іван Виговський розгромив цвіт московського війська, якось не прийнято багато говорити. Про перемогу князя Костянтина Острозького над московськими військами під Оршею теж. Рабська ментальність не дозволяє і досі дратувати старшого брата. До цих пір височить у Полтаві пам'ятник „руському оружю”. Де ще, в якій країні збережено пам'ятники колонізаторів? Вся лівобережна Україна всяяна рясно ленінськими бовдурами, пам'ятниками на славу своїх катів. Скільки ще років має минути, аби ця ганьба була стерта з нашої землі? Тінь старшого брата грізно нависає над нами.

А всі оці назви міст – Могилів-Подільський, Кам'янець-Подільський, Новгород-Сіверський, Володимир-Волинський і т. д. Доки ще вони залишатимуться свідченням нашої рабської залежності від Москви.

Серед окремих істориків та політиків чомусь дуже популярна думка про миролюбність українців. Навіть такий серйозний історик, як Олена Апанович, пише: „Українці ніколи не завойовували чужих земель, всю свою життєву енергію вкладали у плекання рідної”.

Те саме твердить і письменник та вічний депутат Володимир Яворівський, йому підспівує історик Володимир Дмитрик: „ми ні на кого не нападали, нікого не завойовували і не денационалізували”.

Доходить до смішного. Олексій Івченко, член фракції „Наша Україна” і голова Конгресу українських націоналістів добалакався ось до якої чудернацької сентенції: „врешті-решт, націоналістична ідеологія не є агресивною щодо когось ззовні. Давайте згадаємо всі часи: ніколи націоналісти не воювали на чужих територіях і не завойовували когось. Навпаки, вони захищали тільки своє, свої домівки на своїй території, свою землю, тощо”.

Ну, з такими націоналістами нам тільки до СЕПу дорога. Націоналіст без агресії – все одно, що кінь без яєць. Коні без яєць стали нашими проводирями.

Важко збагнути у якій церковно-парафіяльній школі здобували освіту усі ці товариші, якщо у їхніх макітрах не відклалося абсолютно нічого про завойовницькі походи наших князів.

Невже Олег, прибиваючи свого щита на брамі Цареграду, робив це з гуманітарних міркувань? А яку місію виконував Святослав, ідучи у походи на північний схід аж до Волги та вниз до Каспію, а потім на Північний Кавказ і на південний захід у Болгарію і Візантію? Вивчав місцеву фауну і флору?

Видатний австрійський письменник Леопольд фон Захер-Мазох, що був родом зі Львова, писав, що чується українцем. Ба й справді: ким міг бути основоположник мазохізму? Тільки одним із нас. Бо тільки нам подобається бути народом-мучеником, народом-страдником. Хто ще й досі чекає свого Мойсея? Ми, українці. І, звичайно, євреї. Хто ще з якимсь мазохістським завзяттям роздряпує свої рани і демонструє струпи? Ми і вони. Хто усі найбільші поразки і місця національних трагедій перетворив

А королі Данило Галицький і Лев, коли йшли на ляхів і ятвягів? А що шукав Сагайдачний під стінами Москви? А Гиміш Хмельницький у Молдавії?

Знаходяться такі патріоти, що навіть остерігають українців не зачіпатися з росіянами, бо дуже вони, бідачки, зляться, коли українці посягають на святе. От з'явилася україномовна пісня, присвячена Севастополю, де автор використав музику офіційного міського гімну "Легендарний Севастополь – гордість руських марьяков". Ну, і це сильно когось там розізлило як у Росії, так і в Севастополі. От я й читаю в одній з газет: "Коли перестанемо підкидати ворогам дедалі нові приклади недолугості та потворності українських поступувань? Севастополь є й назавжди залишиться законною гордістю російських моряків, тим паче, що слабкі й нелюбі українській владі Військово-морські сили України наразі не створили приводу для альтернативної гордості".

Цікаво, чому ми цієї гордості не можемо розділити? Адже в рядах російської царської і саветської армій, які обороняли Севастополь у Кримській та Другій світовій війнах, українців було не менше, ніж самих росіян, а билися вони ще запекліше. Більшість складала українці і серед учасників повстання на панцерникові "Потьомкін", який збунтувався якраз біля берегів Севастополя. Та й у військах самого Потьомкіна, якого козаки прийняли до свого коша під прізвиськом Нечеса, і у Суворова було чимало козаків, які завойовували причорноморське узбережжя. Українці взагалі серед командного складу царської армії становили дуже суттєвий відсоток.

Ярмак (Єрмак) був не тільки московським кондотьєром, а й запорізьким козаком. Українці у складі російських армій завойовували Крим, Кавказ, Середню Азію, Сибір, Далекий Схід. Не розумію, чому ми нічого не отримали від цього смачного пирога.

Якщо Росія стала правонаступницею СРСР, то українці можуть сміливо заявляти про те, що є одними із правонаступників Російської імперії.

Ні, таки й справді комусь розходить на тому, щоб втовкмачити нам у голови нашу інфантильність. Мовляв, навіщо нам бути зубастими, якщо ми завжди були без зубів? Усі нас били, човпли, гнобили, а ми облизувалися і терпіли. А оскільки це вже така наша національна традиція, то традицію слід поважати. Відповідно і націоналісти у нас святі та божі. Хоч до рани прикладай.

Я ото порівнював нас із євреями, але це порівняння шкутильгає, бо євреї таки краще вміють боронити свої святощі. Спробуй-но тільки хтось у цивілізованій країні засумніватися бодай в одному мільйончику з тих шести, яких забрав Голокост, і цей чоловік враз опиниться за бортом суспільства. А в нас можна взагалі заперечити факт голодомору, і ніяка тобі націоналістична зараза в морду не дасть!

Можливо, пропаганда національної миролюбності уже дає свої результати?

Не хочеться вірити. Оце знічев'я склав два тризуби докупи і вийшла зірка Давида. Може, не все ще втрачене?

На 2007 рік припадають ювілеї багатьох визначних постатей українського націоналістичного руху, які жили та діяли в різні періоди нашої історії. Серед найбільш відомих дат – 100 років з дня народження Головного командира УПА Романа Шухевича, а також – 70 років з дня народження Провідника та ідеолога УНА-УНСО Анатолія Лупиноса. Але крім цих найбільш відомих легенд національно-визвольної боротьби, щоправда, відомих, нажаль, тільки серед небагатьох, національно свідомих українців, в цьому році будуть ювілеї у менш відомих, але від того не менш легендарних постатей націоналістичного руху. Так 1 квітня відзначається 100 років з дня народження українського революціонера, члена УВО-ОУН Зенона Коссака.

П Л Е К А Й М О С И Л У !

Підставові елементи людського життя, як воля, дух, характер, віра, правда, любов і інтелект, коли вони є насичені силою і відповідною динамічною натурою – стають вартостями вищого порядку, бо можуть владно опанувати життя й підносити його. Коли ж їм цієї сили бракує, тоді є теоретичними й статистичними поняттями без практичної спроможности.

У житті ніколи не будьте без мети, але не обмежуйте себе метою – вмійте глядіть ще далше поза неї. Мета для вас це та сила, що унаправлятиме ваші зусилля, але ж вона не може прив'язати вас до себе так, щоб скостеніли ви з нею чи радше із здійсненням її, як індійські йоги. Нехай кожне осягнення мети буде для вас побудженням для дальших тяжчих і ще вищих цілей.

Ідіть у життя як титан Геракл, що знав неустанну потребу поборювати перешкоди. Будьте непосидючі і прагніть вічного росту й усю динаміку свого буття віддавайте досконаленню життя і плеканню все нових і кращих вартостей.

Плекайте силу й самі будьте силою своєї нації, силою її краси, потуги, щастя. Будьте силою, що рішатиме все про перемогу волі нашої нації.

Не будьте філософами. Але, маючи світогляд і зміст тямучості, проникливість інтелекту, глибинність мислення і прозорливість – ідіть у життя, як герої йдуть – прагніть боротися за життя і за те, що найцінніше в ньому. Досконаліть себе й інших, плекайте характер і станьте твердою основою кращих суспільних відносин і господарських укладів і пам'ятайте, що все нове треба починати від зараз і від себе. Не говоріть: десь там, колись – бо це робить із вас мрійників типу Шігальова Достоевського.

Будьте одушевленні життям – несіть культ життя і самі будьте його образом. Жийте радісно навіть серед найтяжчих умов і цією радістю крешіть красу – тільки не скнійте. Не бійтесь ударів, але не падіть під ними.

Коли вас щось розніжує надмірно й вбиває силу, тоді, гортуйтеся – йдіть на лоно природи й від неї черпайте запаси для твердого й мужнього бойового життя. Вона – природа, любить сильного і дружить з ним, але є жорстокою до кволого.

Природа – твір самого Бога – має вона життєдайну силу для нас, тому дружить з нею й любить її. З природою рідного краю зокрема творіть одну й будьте захисниками її, так як вона є джерелом нашого життя.

Любіть сонце – воно дає енергію ясности.

Любіть весну, як силу, що будить життя, що є образом вічного ставання й молодечости. Любіть літо й його жар, що палить нераз аж до упадку на шляху мандрів – воно робить вас витривалими.

Любіть зиму і її лють – вона скріплює вашу відпорність.

Виплекуйте в собі ті вартости, життєву силу й відпорність на найтяжче, сповнені безмежною ідейністю й готовністю життя віддати за ідеал – горіть любов'ю до найвищої ідеї української нації, - віддати себе й своє життя їй у тій свідомості, що віддаєте себе в найкращій та найбільш досконалій формі.

Тоді будете справжніми людьми й справжніми суспільниками, тоді станете гідними синами рідної нації.

В ім'я світлості нашого прийдешнього необхідно кликати до всіх молодих:

Хай сповняє нас неустанна жажда бути творчими і дати з себе найбільше вартостей. Бажайте бути кращими, дужчими й вартіснішими, як ваші великі й славні попередники, але ж разом з тим будьте шляхетні аж до крайности, бо шляхетність і моральна чистота дасть вам змогу бути справді кращими й надихне ваші вчинки великістю.

Динаміка життя – діюча сила творчих зусиль, це напір творчого росту й змаг до кращого буття. Тільки ті люди, що в глибині своєї істоти є справді динамічні, що сповнені нічим невгамовною потребою боротьби за кращий світ і кращі вартости – вибиваються на поверхню життя і є творчі. Пам'ятаючи про це, мусимо плекати силу в найширшому розумінні: силу тіла, силу волі, силу духа, силу моралі, силу інтелекту, силу життєрадості і неустанного творчого чину.

Мусимо нести в життя культ сили!

Зі становища націоналістичного світогляду – жити значить віддати себе творчим зусиллям в ім'я великої ідеї, щоб на шляху життя нанизати свою окрему вартість і в той спосіб підносити рівень буття. Коли ж підносимо наше буття до висот ідеалу, мусимо ще вище ставити наш ідеал і так у безконечну чергу, щоб життя росло і ми в ньому і щоб був вічний ріст до досконалости. Важне щоб пам'ятали ми про безмежні творчі потенції, що є в людині, і вміли ці потенції перековувати в твердий чин.

Коли молода людина забуває про динаміку й умістить свій молодечий порив у певну статистичну систему вартостей і хоче після певних осягів спокійно зажити, тоді вона вже скінчена, як суспільна творча істота і від неї вже нема чого надіятися. Світ молодечих поривів рішає про прийдешню людину – а хто в молодості літ не є палким ідеалістом – цей на старості літ стає черстою людиною. Це ясне, бо молодість – це потенціал мужности.

Зенон КОССАК

Живосил Лютий: „Життя, як... є.”

13 квітня місто Суми не оминув своєю увагою один з найцікавіших персонажів української музичної сцени Живосил Лютий. Цікавий він насамперед тим, що має неординарний погляд на цей дивний світ, а стиль виконання характеризує як хетен-фолк-рок.

В арт-кафе „Underground” відбувся його концерт, участь в якому прийняв сумський гурт „Цвіт Папороті”, а відомий хіт Живосила „Меч Арея” був виконаний спільно.

Нам випала честь поспілкуватися з виконавцем, не дивлячись на те, що його постійно турбували слухачі, яким дуже сподобався виступ.

- Живосиле, ти багато виступаєш в Україні, за її межами. Чим, власне відрізняється слухач і як ти оцінюєш твій виступ в Сумах? Чи плануєш подальші концерти в нашому місті?

- В принципі слухач мало чим відрізняється. Мабуть, тому, що мої концерти відбувалися здебільш в слов'янських країнах. Татари теж добре вітали, але були певні моменти... В Сумах, вважаю, вдалося передати ту енергетику, яку закладалося в пісні. Звісно, буду давати ще концерти. А 27-го квітня в рамках Дня факультету мистецтв СумДПУ матиму коротенький виступ в Сумському театрі ім. Щепкіна. Там ви можете побачити мене в дещо іншому амплуа, а саме як бандуриста.

- Знаю, що Суми давно тебе пов'язують, повідай, будь ласка що саме.

- Передумовою „помаранчевої” революції була протесна акція сумських студентів. І ми в складі волонтерської групи УНСО прибули сюди на допомогу. Так що мене й багатьох моїх друзів дійсно багато чого єднає з Сумами.

- В тебе був вибір дати концерту. Чому саме п'ятниця 13-го?

- Це передусім пов'язано з певним містицизмом, адже в Ведичному Православ'ї (руському язичництві) – це день Нави, яку християни плутають зі своїм світом темних сил. Але тут також існує свій порядок і, в взаємодії зі світом Яв досягається певна гармонія – світ Прави. Така дата вибрана для того, щоб показати, що світ темний також має свої чудові якості і саме це треба було якоюсь мірою утвердити. Ще п'ятниця – це день водної стихії, і я планував, щоб все мов течія пройшло в душі, в розуми тих людей, які будуть слухати мою музику.

- Твоя нова програма називається „Оріяна. Життя, як... є”. Чому саме так?

- Життя, як... є – це стверджуюча позиція. Життя є! Якщо є, то є й позитив з цього. Сприймаєш світ навколо себе, оцінюєш ситуацію, поліпшуєш її. А поліпшити життя

можна лише утвердженням навколо себе певної істини... і, звісно ж, дотримуватися її.

- Ми бачили, як слухачі сприйняли твою пісню „Меч Арея”. В нашому місті мабуть вкрай складно знайти твої записи. Звідки тоді, скажи, така реакція?

- Да тому, що людям, а особливо молоді, вже набридло слухати „сопли” про те як плаче Україна. Їм хочеться чогось маршового, що закликає до певних дій, до певних роздумів. Думаю, „Меч Арея” якраз така пісня і всюди, де я її виконую, саме така реакція.

- Свій стиль ти називаєш хетен-рок...

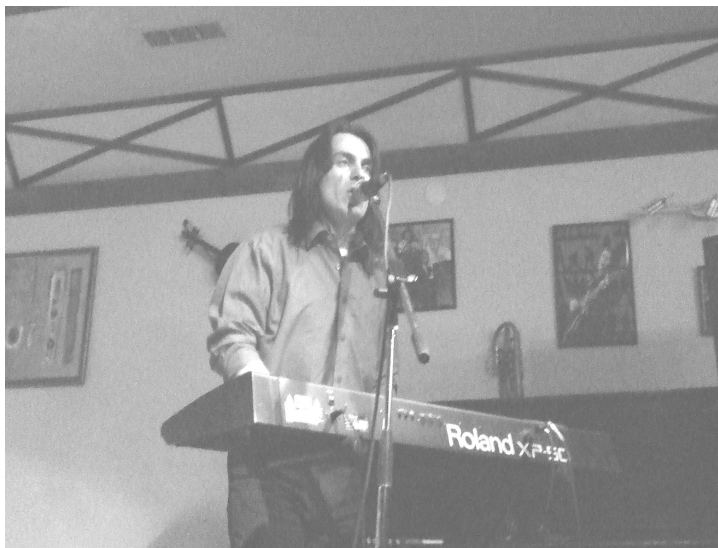
- Так. Хоч це і американське слово, але воно більше виражає глибину рідної віри, ніж „pagan”

- Помітив, що під час виступу ти наче грав певну роль в кожній пісні. То ти ліричний герой, то це якийсь брутальний темний персонаж...

- Ну, так. Ми ж розуміємо, що в нашому світі світло й темрява неподільні і треба сприймати це, як належить, бо без цього світ не гармонізує. Я думаю, що кожен отримав від концерту, те на що сподівався. Хто прийшов за мажором – отримав мажор. Хто прийшов за мінором – отримав мінор.

- Зважаючи на твій досвід, твоє світосприйняття, що б ти міг побажати тим молодим виконавцям, гуртам, які в своїй творчості намагаються використовувати епічні елементи?

- По-перше більше слухати подібної музики. Щодо тематики, то більше вчитуватися в історію, історію нашої культури, щоб не виникало розбіжностей у текстах з реальними фактами, або щоб не виглядало однобоко. Дерзайте.

На Хмельні. До зброї.
Григорів. 1942-1947 рр.

НАША ПОЕЗІЯ

"ОСТАННЯ ГРАНАТА"

Ти був з сорок третього року
Розвідник загону УПА.
Щастило тобі як нікому,
І куля минала сліпа.
Та зрадила зірка щаслива,
Що довго прихильна була.
На карту трагічної долі
Смертельна картина лягла.
Вернувшись з далеких районів,
Ти в схроні далекому спав.
Туди мав би вийти зв'язковий,
Та він наче в воду пропав.
На ранок до взводу приперлись
Два взводи чекістових рил.
І з різних боків розмістились,
І вихід взяли на приціл.
Проснувшись від тріску гілляки,
Ти зразу підняв автомат.
Побачивши форму чекістів,
Ти кинув їм пару гранат.
Рвонуло, аж вуха заклало!
Осколки застрягли в сосні.
П'ять трупів кацапських придурків
Сказали що все це не в сні.

Ти бачиш що вийти не зможеш -
Чекісти замкнули кільце.
Патронів запаси не вічні,
Та тільки хвилює не це.
Це місце вважалось надійним,
Ніхто тут чекістів не ждав.
Самі б вони тут не з'явилися.
Це значить, що вас хтось продав.
А можна ще викинути зброю,
І вийти як загнаний звір.
А потім в потилицю куля,
А може, дорога в Сибір.
Стріляєш по них з автомата,
І третя граната пішла.
Вона чотирьом ідіотам
Путівку до пекла дала.
Твоя героїчність їх бісить,
Та тільки бісись - не бісись,
Вони пропонують здаватись,
І знають, що ти не здасись.
Тобі вже призначено ката.
Це п'яний кацапський шакал.
Всмалив для сміливості спирту,
І в голосі чути метал.

Зв'язавши шнурком дві гранати,
Він тупо іде на твій схрон.
На тих хто його прикриває
Ти тратиш останній патрон.
Ти відповідь знаєш достойну
Цій скотській кацапській юрбі.
Четверта граната для ката,
А п'ята граната - собі!
Сказали вони - ненормальний.
Сказали вони - ідіот.
Не правда не те і не друге.
Ти просто такий патріот.
Ще мало вшановують пам'ять
Таких і подібних боїв,
Де люди достойно стрічали
Падлюк із сусідніх країв.
Четверта граната для ката,
А п'ята граната - собі!
За те що падлюк не боявся
Цей вірш написав я тобі.

"Ніжинський" Олег

З СІМЕЙНОГО ФОТОАЛЬБОМУ СУМСЬКОЇ УНСО

*Контактні телефони, за якими можна замовити
наші видання та дізнатися про діяльність УНА-УНСО:*

Сумський обласний комітет: 8 (066) 643-91-02 (Микола)
Сумська міська організація: 8 (099) 360-38-24 (Олександр)
Конотоп: 8 (066) 464-60-07 (Євген)
Білопільля: 8 (099) 347-61-94 (Анатолій)
Шостка, Ніжин: 8 (066) 365-72-49 (Віта)

E-mail: una-unso_sumy@ukr.net

УНА-УНСО представлена Інтернеті:

Сумська організація: www.unso.sumy.ua
Київська організація: www.una-unso.kiev.ua

Вісник видається власним
коштом для внутрішнього
користання. Наклад – 998.

NG

*Відгуки і пропозиції просимо
надсилати за адресою:
40030, м. Суми, а/с 162;*

E-mail: unsosumy@gmail.com
<http://www.unso.sumy.ua>

Редакційна колегія:
група товаришів

Редакції інколи важко
зрозуміти думку авторів